

τηρίου» διάφορους χορούς, καὶ τὰ ἀνάλεκτα τοῦ γαλλικοῦ Μελοδράματος οἱ «Κώδωνες τῆς Κερατουπόλεως» (Les Cloches de Corneville). Φθάνει ἡ νύξ καὶ ἐνῶ ὁ μέγας αὐτῆς πέπλος καλύπτει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀναπληροῦται διὰ ζωκρατῆτος φωτοχυσίας. Οἱ φιλοθεάμονες διέρχονται τὰς ὁδοὺς, τὰς πλατείας καὶ τὰ τείχη, διότι παντοῦ διέκρινε τις πρωτοτυπίαν καὶ ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας καλλονὴν φωταψίας, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ἐλλειμνισμένων θωρακοβαρίδος «Βασιλεὺς Γεώργιος» καὶ τῆς θαλαμηγοῦ «Αμυρ- τρίτης».

Τῇ ὀγδόῃ μ. μ. μετὰ τὸ γεῦμα ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν Κάτω Πλατείαν, πέριξ ἔχουσα δώδεκα κυκλοειδῶς ἀνορθούμενα συμπλέγματα ἐκ φανῶν, ἐπαιάνισε δὲ τὴν «Λουκρητίαν Βοργιάν» καὶ διάφορα ἄλλα τεμάχια μέχρι τῆς 10ης μ. μ., καθ' ἣν ὥραν αἱ σάλπιγγες τῶν ταγματῶν ἤγγειλαν τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὀπλιτῶν· τότε δὲ ἡ στρατ. μουσικὴ παιανίζουσα τὸ ἀνακλιτικόν, καὶ φωτιζομένη καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν βεγγαλικῶν φώτων καὶ ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός τοῦ «Γεωργίου» περιῆλθεν ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ φρουρίον. Διάφορα δὲ πυροτεχνήματα δὲν ἤπαυσαν φωταγωγοῦντα τὸν ὥραϊον καὶ ἤρεμον οὐρανόν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἔφθασαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα τῷ Διαδόχῳ ὡς ἔγγιστα 200 ἐκ τοῦ κράτους καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ προσῆκων δ' ἐπαινος ὀφείλεται τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Δημάρχῳ Κερκυραίων Γ. Θεοτόκῃ καὶ Εἰσαγγελεῖ τῶν Ἐφετῶν κ. Γ. Μπένση, οἵτινες πᾶσαν μέριμναν καὶ προσπάθειαν κατέβαλον πρὸς ἀκριβῆ καὶ εὐπρεπῆ ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῆς τελετῆς.

Περὶ τὴν 11ην μ. μ. ὥραν, ἀφοῦ αἱ μουσικαὶ ἀπεσύρθησαν ἀγγεῖλαισι οὕτω τὸ τέλος τῆς χαρμωσύνου ἑορτῆς τοῦ λαοφιλοῦς Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως, ἕκαστος φαιδρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια πρὸς ἐκ νέου ἀνεύρεσιν τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ Μορφέως.

Ζ

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ, ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 25 Μαΐου

Ἀσθενεστάτην εἰκόνα διὰ τὰ χάλια τοῦ Πειραιῶς ἐπιχειρῶ νὰ σκιαγραφῆσω, διότι θεωρῶ ἐμαυτὸν ἀνίκανον τῆς περιγραφῆς τῶν ἐν τῷ **τελωνεῖῳ** μας μαρτυρίων, τῆς ἐν αὐτῷ γρουσουζιάς, τῆς χαμαλοκρατίας καὶ τῶν ἀπραγματοποιήτων ἀπὸ καταβολῆς Τρικοῦπης ὑποσχέσεων περὶ τῆς βελτιώσεώς του.

Διὰ τὸν χάριν περιεργείας θέλοντα νὰ σχηματίσῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ λαθουρινθώδους τελωνείου μας, τὸν συμβουλεύω νὰ ἀποφασίσῃ τοῦτο ἀφοῦ κἄμῃ τὴν ἐξῆς γενναίῳφρονα καὶ στιβαρόπλαστον ἀπόφασιν. Βίκοσιπέντε ἥκιστα ἀβρόφρονες σκουνητιῆς θέλουσι τὸν ὑποδεχθῆ, μὲ διπλάσιον ἀριθμὸν κατακεφαλιῶν καὶ ἄλλα τόσα κομπανιαμένα εἰς τόνον μινῶρε «βάρδα» τῶν χαμάληδων, ἐρχόμενα κατόπιν ἑορτῆς—ἀρπαγῆς τῆς κατακεφαλιᾶς—ὡς εἰρωνικὰ «μὲ τῆς ὑγείαις σας.»

Αἱ διατυμπανιζόμεναι μεταρρυθμίσεις ἐξ ὧν σὲ δουλεῖα

εὐρέθη ὁ τύπος νὰ οἰκονομήσῃ ὀλίγην ὕλην καὶ σπαταλήσῃ μερικά ρούπια χάρτου, μὴ νομίσατε ὅτι εἰσὶν εὐρύτεραι τῆς στενῆς ἰδέας ἣν ἔχει ὁ κ. Τρικοῦπης περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου. Ὅλαι αἱ ἐθνικοπαραδοστωτήρια καὶ ἐμπορευοκλυτικαὶ προθέσεις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ τελωνείου καὶ ἐνὸς τῶν ἐλεγκτῶν προσκρούουν εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τοῦ Τρισυποστάτου Ἀναμορφωτοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀντὶ πραγματικῆς τάξεως, εὐκολίας καὶ ἀνθρωπιᾶς τοῦ προσωπικοῦ, ἔχομεν δύο γραμμὰς σιδηροδρόμου καὶ μίαν σάβαν (ἐλεγκτήριον) κατεχομένην πάντοτε κατὰ τὰ 2/3 ἀπὸ ἐμπορεύματα καὶ εὐελπιζόμεθα πλέον ἀπὸ τοῦδε νὰ χάσωμεν τὰ πόδια μας ἀντὶ τῆς κεφαλῆς μας. Ἐκτὸς τῶν σιδηροδρόμων ἔχομεν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν διαφόρων γραφείων, αἵτινες ὡς ἀπαίσια «ἐνθάδε κείται» κρέμονται ἀνωθεν τῶν αἰωνίως σκυφτῶν καὶ τυμπανιατῶν μαχμουρλήδων ὑπαλλήλων.

Ἐως ἐδῶ λοιπὸν φθάνουν αἱ ἀναμορφωτικαὶ γαλαντομίαι τοῦ κ. Τρικοῦπης ἐπὶ μιᾶς ἐργατικωτάτης ὀλοκλήρου τάξεως.

Ἄλλως τε τὸ ὑδρολόγιον τῶν ὑποδεστέρων—καὶ τοῦτο πρὸς ὀλίγην τιμὴν τῶν τζαναμπέτηδων ἀνωτέρων—εἰς τὴν πλέον ρωμαϊκὴν θρασύτητα! Αἱ δυσκολαὶ ἐπὶ τῶν παραλαβῶν εἰς τὴν ραδινωτέραν ἀκμὴν των! Τὸ μπαξίσι. . . εἰς νέκ!

Διὰν ἐπιτυχίς ἢ δικαιολογία ἐνὸς ἐμπόρου—καλὴ του ὥρα—ἐρωτηθέντος ἐπὶ τῇ ἀποδιδόμενη αὐτῷ κατηγορίᾳ ἐπὶ λαθρεμπορίῳ:

— Τῶκαμα γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ σταύρωμα τοῦ τελωνείου!

Ἡ τάξις τῶν διασαφιστῶν, ἡ ἐντιμωτέρα καὶ μέσα τάξις, ἥτις παρέχει τοῖς προσηρομένοις ὀλίγην ἀνακούφισιν διὰ τῶν πληροφοριῶν τῆς καὶ τῆς διεκπεραιωτικῆς ἐργασίας τῆς ἀντὶ 30—50 λεπτῶν, εἶνε ἐρριμμένη ἐλλείψει γωνίας τινος ἢ τοῦλάχιστον μιᾶς παράγκας, εἰς τὴν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ τελωνείου αὐτὴν δίκην μπαλωματάδων, καὶ τὸν μὲν χειμῶνα τούρτουρας τοὺς πιάνει καὶ ἀνεμοζάλη, εἰς αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν εἶνε τὸ 8ον θαῦμα πῶς ἀκόμη δὲν ἐλύσσαξαν καὶ οὔτε κανεὶς προσεβλήθη ἐκ μηνιγγίτιδος!

Ἀφίνομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ Τελωνεῖον καὶ ἐπισκεφθῶμεν τό:

Ταχυδρομεῖον. Ἰσομεγέθης τραπεζάρας ἐστιατορίου ἐπιγραφῆ εἰς ὄλας τὰς γλώσσας πλὴν τῆς σανσκριτικῆς, τῆς ὁποίας τὰς τεραστίαις διαστάσεις ἀδυνατεῖ νὰ κρύψῃ πελώριος πιπεριά, μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ τῆς μοναδικῆς εἰσόδου του, ἐρχομένης εἰς ἐπικουρίαν φωτισμοῦ πρὸς τὸ μοναδικώτερον παράθυρον.

Τρώγηλν τὴν ὁποῖαν μόλις θ' ἀπεφάσιζεν ἀμαξᾶς τις νὰ νὰ ἐνοικιάσῃ πρὸς συντήρησιν τῶν ἀλόγων του, καὶ ὑγροτέραν θέσιν ἦν ἤθελεν ἐκλέξει οἰνοπώλης πρὸς διατήρησιν τοῦ βητινίου του, ἔδρυσαν οἱ ἀρμόδιοι ὄσῳ νὰ τὴν πετύχουν διὰ ταχυδρομεῖον!

Ὅχι πλέον εὐαίσθητόν τινα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναισθητώτερον Μπουρδούστην εἰσερχόμενον ἐκ τῆς ἔξω καθαρᾶς ἀτμοσφαιρας, εἰμπορεῖ τ' ὀλιγώτερον νὰ τὸν πιᾶσῃ ἀσφυξία, ὅπως παρ' ὀλίγον καὶ ἐπήρχετο πρὸ τινῶν ἡμερῶν ντελιριώδης ταμπλάς εἰς μίαν στηθοδεσμοδεσμευμένην μέχρι παραξοιτακισμοῦ κυρίαν ἀναμένουσαν σειρὰν νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἐπιστολὴν τῆς.

Ἄς τὸ εἴπωμεν τέλος καθαρὰ καὶ ξάστερα, διότι δὲν ἐννοοῦμεν ἀσχημωτέραν τῆς πραγματικότητος τὴν λέξιν καὶ μάλιστα ἐκφερομένην ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς διορθώσεως

τῶν κακίστως ἐχόντων καὶ φρικτὴν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦντων εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων τοῦλάχιστον, καὶ ἐξ οἴκου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας νὰ φυτρώσουν μανιτάρια δυστυχῶς ὑπαλλήλου. Ἴσως δὲ καὶ τὸ πάρῃ μυριδιὰ ὁ κ. Μανσόλας καὶ μᾶς ἀπαλλάξῃ αὐτῆς τῆς ἀθιγγανικῆς ἀμμωνιούχου καταστάσεως:

Τὸ ταχυδρομεῖον βρωμᾶ κ. . . . ρίλας !

Δὲν σοῦ κάμνει αἴσθησιν τοῦτο, κ. Μανσόλα ; Τότε σοῦ τὸ χαρίζομεν. Ἄν δὲν γίνῃ καμμία φροντίς, στείλατε τοῦλάχιστον ἓνα κάρρο φανικὸν δεξὺ προτοῦ ἡμεῖς σὰς λούτουμεν μὲ τοιοῦτον ὡς καὶ τὴν ἐνταῦθα κωμαρώνουσαν εἰς τοιαῦτα ἄτοπα τοπικὴν ἀρχὴν μας.

Περὶ ἀστυνομίας δὲν γράφω τίποτε, ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πραγματεία προϋποτίθησι καὶ κάποιαν βᾶσιν ὑπάρξεως, ἐνῷ περὶ ἀστυνομίας ἀπόπειρα σχηματισμοῦ τοιαύτης ὑφίσταται μὲ τοὺς ὀλιγωτέρους τὸν ἀριθμὸν τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου κλητῆράς τῆς. Καὶ μολαταῦτα ὑπάρχει τοση παρουσία εἰς χρήματα, καταστήματα καὶ ἐμπορεύματα καὶ ἔχομεν διηνεκῶς τόσους ξένους, τοὺς ὁποίους ἡ Θεία Πρόνοια φαίνεται φυλάσσει ἀπὸ ἐπιδρομῆς μαγκούφιδων. Εἶνε τὸ βέβαιον ὅτι ὁ κ. Μουτζόπουλος, δήμαρχος μὲ ἀρκετὴν θέλησιν, καταγίνεται πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἐλλείψεως, ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς νομίζει φαίνεται ὅτι ἔκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διατηρῇ κ' ἀπὸ ἑναν Μίχο καὶ διὰ τοῦτο μέχρι σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν πόζαν του ἀκεραίαν ὅτι ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς πάει πρῖμα!

Τορὸς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἀδελφοκτονία.

Ἐν μέσῳ τῶν ποταπῶν καὶ συνθησοτάτων ἐγκλημάτων,

τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὁποίων μάρτυρες παριστάμεθα καθ' ἐκαστὴν, ἰδοὺ καὶ ἐν ἐγκλημα βαρὺ, βαρὺ, ἀποτρόπαιον : ἀδελφὸς ἀποκτείνει ἀδελφὴν. Ἀλλὰ καὶ ποία προσέτι ἀντίθεσις ! Ἐνῷ πρὸ τῆς ἀναλίξεως τοῦ ὄχλου ἐκείνου τῶν ἐγκλημάτων, κλοπῶν, βιασμῶν, ἀναιρέσεων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Βάκχου ἀγανακτοῦμεν ἢ ἀηδιάζομεν, πρὸ τῶν σημερινῶν ἀναγκαζόμεθα ν' ἀποκαλυφθῶμεν καὶ χειροκροτήσωμεν ἐν ὀνόματι τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀποβλέποντες εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐτελέσθη τοῦτο.

Ὁ Μιχαὴλ Τσοῦγλερης, ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης, ἀνδρείος ἀθλητῆς τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὸν Χατζημιγάλην καὶ Κριάρην, εἶχεν ἀδελφὴν ὑπανδρον ἀπὸ οὗτῶ ἐτὴν μετὰ τινος Γρίβα. Ἀλλὰ ὀλίγον καιρὸν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος ἡ ἀδελφὴ ἐφωράθη μὴ τηροῦσα σώφρονα διαγωγήν, καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν σωφρονίσῃ ὁ σύζυγός τῆς. Ὁ ἀδελφὸς ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν συχνά, μετῆρχετο γλώσσαν παραινετικὴν πρὸς αὐτὴν, ὑπομένων καὶ ἐγκαρτερῶν· ἀλλὰ πρῶταν τινὰ, μεταβάς πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς, ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, συγχρόνως τρίτος τις ἤνοιγε τὸ παράθυρον διὰ νὰ πηδήσῃ ἔξω· ὁ μάρτυς ἀδελφὸς συνεκρατεῖτο ἔτι : « ποίος εἶνε αὐτός ; » εἰς ἀπάντησιν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ρίπτει χαριέστατα εἰς τὰ μάτια δύο φάσκελα, καὶ τὰ ἐξῆς : « Νά ! Νά ! . . . ἔτσι θέλω ! Σύνταγμα εἶναι ! ὅ,τι θέλω θὰ κάμω ! » Ἀλλ' εἶχε καὶ ὁ Κρῆς τὸ ἰδικόν του Σύνταγμα . . . εἰς τὴν ζώνην του τὸ ἀνασπᾶ καὶ διαπερᾶ τὰ στήθη τῆς μοιχαλίδος, ἐκπνευσάσης μετὰ τίνος στυγμάς.

Δύο γυναῖκες μόνον, εἰς τὴν ἰδίαν αὐλὴν κατοικοῦσαι, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως ἡ αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως πληροῦται, οὐκ οἶδα, ὑπὸ τινος λεβέντικης αὔρας, ἡ ὁποία λεληθῶτως ἐπιδρᾷ ἐπὶ δικαστῶν καὶ ἀκροατῶν· διότι οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶνε ἐνδοξα καὶ μεγάλα ἀνα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 488)

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Οὐίλλιαμ-Γλάνδα; περιεῖχε τὰ ἐξῆς : « Εἶμαι καταδικασμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μέλλω ν' ἀποθάνω· ὅταν θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολήν, ἦν γράφω διὰ » χειρὸς ἡδὴ πεπηγίας, ὁ γηραιὸς φίλος ὑμῶν Γλάνδας δὲν » θὰ ὑπάρχῃ ἐν τοῖς ζώσιν. Ἐάν ὁ Θεὸς μοι παρεῖχε διετὴ » ἀκόμη ὑπαρξίν, θὰ εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ὑπανδρεύσω τὴν » προσφιλεστάτην μου Λουκιάν, ἣτις θέλει μείνει μόνη ἐν » τῷ κόσμῳ. Τί θὰ γείνη ἡ ἀξίεράστος μοι θυγάτηρ ; Ἡ σκέ- » ψις αὕτη σκληρῶς μὲ βασανίζει. Ἄ ! ἐπεθίμου νὰ μὴ ἀ- » πέθνησκον !

» Ζητῶ περίξ ἑμαυτοῦ τινὰ, εἰς ὃν νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ τέ- » κνον μου, καὶ δὲν βλέπω ἢ ὑμᾶς, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, » διότι εἰς ὑμᾶς μόνον ἔχω πλήρην ἐμπιστοσύνην. Ἀκούσατε

» τὴν φωνὴν, ἣτις ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου ἐτοίμη νὰ ἐκ- » λείψῃ ἀνακράζει ὑμῖν : Ἐλθετε, ἔλθετε !

» Ἀλλὰ σὰς γνωρίζω, Φίλιππε, δὲν θὰ κωφεύσητε εἰς » τὴν παράκλησίν μου, θὰ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τῆς τύχης τῆς » Λουκίας, ἣν ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν τίμιον ἄνδρα, εἰς τὸν » φίλον· θὰ ἦσθε ὁ κηδεμῶν, ὁ προστάτης, ὁ πατὴρ αὐτῆς !

» Ἐλθετε, ἔλθετε ταχέως, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, μετὰ » τινὰς ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον καὶ ἡ θυγάτηρ μου θὰ » ἔχῃ ἀνάγκην ὑμῶν ».

Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἀνεχώρησεν. Ἡ ἀπουσία του διήρκεσεν ἓνα μῆνα. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς Βαταῦσαν ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Λουκιάν Γλάνδας καὶ νεάνιδα ἰνδὴν δεκαε- » τραετίδα, ἣτις ἐκάλει τὴν Λουκιάν μικρὰν μητέρα τῆς.

Ἡ Ζελιμά, ὅπως ὠνομάζετο ἡ νεὰ ἰνδὴ, ἦτο θυγάτηρ ἀθλίου δούλου. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς εἶχον ἀποθάνει μάλλον ἐξ ἀθλιότητος ἢ ἐξ ἀσθενείας. Ὁ κύριος Γλάνδας τὴν εἶχεν εὑρεῖ ψυχορραγούσαν ἐκ πείνης ἐν τῇ καλύβῃ τῶν γονέων τῆς, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς Καλκούτταν διὰ νὰ συνδια- » σκεδάξῃ μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἡ φίλις ταχέως προσήγγισε τὴν ἀπόστασιν, ἣτις ὑπῆρ- » χε μετὰξὺ τῆς νέας μιγάδος καὶ τῆς μικρᾶς συντρόφου τῆς. Ἡ Ζελιμά ἐλάτρευε τὴν δέσποιάν τῆς καὶ αὕτη δὲν ἠδύ- » νατο νὰ κάμῃ χωρὶς τῆς Ζελιμάς. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Δεβι- » λιέρ ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπίσης καὶ τὴν Ζελιμάν εἰς Βαταῦσαν.